

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Towards an improvement of the differentiation of depressive disorders. A multidimensional approach

Winter, R.F.P. de

Citation

Winter, R. F. P. de. (2009, December 3). *Towards an improvement of the differentiation of depressive disorders. A multidimensional approach.*

Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/14479>

Version: Corrected Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/14479>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Curriculum Vitae

Curriculum Vitae

Remco de Winter werd op 3 februari 1966 geboren in Leiden. In 1983 behaalde hij het MAVO diploma, in 1985 het HAVO diploma en vervolgens in 1987 het VWO diploma. Vervolgens was hij van 1987 t/m 1988 dienstplichtig militair. Na het afzwaaien startte Remco met de studie Geneeskunde aan de Universiteit Leiden. In 1993 begon hij met een onderzoeksstage in het Antoni van Leeuwenhoekziekenhuis (olv Dr. E.M. Rankin) gecombineerd met een laboratorium stage op het CLB (olv Prof. Dr. C.E. Hack) te Amsterdam met een onderzoek naar monoklonale antilichamen bij non-Hodgkin lymfoom. In 1994 behaalde hij zijn doctoraal en in 1996 behaalde hij het arts examen. Vervolgens begon hij als AGNIO op de Jelgersmapolikliniek (toenmalig behorende bij het APZ Endegeest, thans Rivierduinen) te Oegstgeest, dit was een combinatiebaan als behandelaar en als arts-onderzoeker waarbij hij ook het eerste gedeelte van het onderzoek begon en waarvan in 2003 de eerste publicatie verscheen en wat leidde tot het proefschrift wat 3 december 2009 in het openbaar wordt verdedigd. In 2000 begon hij met de opleiding tot psychiater bij het Haags Leids Onderwijs Consortium. Het eerste jaar was op de acute opname afdeling (APA) van Parnassia te den Haag met als opleider Prof. dr. H.W. Hoek . De rest van de basisopleiding werd gevolgd in de Robert Fleury (thans Rivierduinen) met als hoofdopleider Dr.P.F. Bouvy, het tweede jaar werd verricht bij de Robert Fleury in Gouda, het derde jaar werd verricht op de polikliniek van de Robert Fleury te Leidschendam. Het keuzejaar werd verricht op de afdeling Ouderen Psychiatrie van de Robert Fleury te Leidschendam. De laatste stage Sociale Psychiatrie vond plaats bij de crisisdienst van Parnassia te den Haag met als opleider sociale Psychiatrie Prof. dr. A.M. van Hemert, dit werd eind 2004 afgerond. Eén januari 2005 werd Remco geregistreerd als psychiater. Vervolgens bleef hij werken bij de crisisdienst als coördinator van de spoedpoli (tot eind 2008) waarbij hij ook de spoedzorg bij PsyQ in Zoetermeer opzette. Aan het einde van dat jaar werd hij afdelingshoofd-zorg van het KCAP van PsyQ. In juli 2007 werden de afdelingen KCAP en APA samengevoegd in een nieuwe kliniek als één gesloten acute opname afdeling en werd hiermee de grootste acute gesloten opname afdeling van Nederland. Deze kliniek valt nu onder de divisie volwassene van het zorgbedrijf Parnassia. Vanaf oktober 2008 is Remco afdelingshoofd-zorg van deze afdeling. Verder is hij op dit moment bezig met het toewerken naar een topreferent predicaat voor deze kliniek en coördineert hij een onderzoeksteam met enkele onderzoekslijnen op o.a. het gebied van suïcidaliteit en diagnostiek in de acute Psychiatrie.

Nawoord

Nawoord

Bij de totstandkoming van dit Proefschrift ben ik zoveel mensen dank verschuldigd. Er is gedurende het proces veel gebeurd. Getrouwd, vader geworden van 3 kinderen, de opleiding tot Psychiater gevolgd en verder allerlei andere perikelen. Ik wil mijn ouders bedanken en het spijt me zo dat mijn lieve vader veel te vroeg is gestorven zodat hij dit niet meer mag meemaken! Mijn moeder die zo belangrijk is en waar ik zoveel tegen aan kan zeuren, we elkaar wel en vaak niet begrijpen, maar ik ben je zo dankbaar voor wat je doet. Mijn lieve vrouw die soms een sikkeneurige man had die wanhopig was en niet meer wist hoe het met dit boekje moest gaan lopen. Hoewel het nu af is kan ik echter niet beloven dat bovenstaande voor altijd weg zal zijn. Mijn lieve drie kinderen, bewust heb ik bijna nooit gewerkt aan mijn proefschrift als ze wakker waren, want hun jeugd is er maar één keer en daar kan ik zo van genieten. Twee van hen zijn nu zelfs bij de plechtigheid. En wat mis ik mijn vorig jaar overleden schoonmoeder, zij kon zo goed voor een ieder relativeren.

Al die trouwe patiënten die voor de wetenschap een intensief onderzoek ondergingen. Waar ze twee jaar lang aan mee deden, 28 keer (84 buisjes) bloed gaven, meer dan 650 vragen beantwoordden, meerdere lijsten invulden met ruim 2200 vragen, diverse geheugenonderzoeken ondergingen, in de ochtend nuchter bij me kwamen en na afloop met een paar krentenbollen en een kop koffie weg gingen. Mijn dank is enorm en ik hoop oprecht dat niemand achteraf spijt heeft gehad van de enorme inspanning die dit tijdens één van de zwaarste perioden in een leven heeft gekost. Zonder de steun van de patiënt is de wetenschapsbeoefening in de Geneeskunde nergens.

Mijn vrienden die me steunden, de een meer dan de ander. Ik ben trots dat twee van hen me vandaag als Paranimf vergezellen. Mijn zwager die nooit moe is en nu ook weer veel regelt. Mijn verre overburen, die weten dat zonder hen dit proefschrift het nu hier niet had gelegen. Het secretariaat en de andere toenmalige medewerkers van de Jelgersma polikliniek. De medewerkers van de Jelgersma Kliniek met in het bijzonder de toenmalige afdeling Querido. De studenten die me geholpen hebben, trots kan ik er op zijn dat een van hen mij allang gepasseerd is en een ander nu ook al lang psychiater is. De medewerkers van het onderzoekslaboratorium en in het bijzonder het toenmalige hoofd van het Lab. De meewerkende neuropsycholoog De collega's op het LUMC. Enkele medewerkers van het Rudolf Magnus instituut.

Mijn maatjes tijdens mijn eerste jaar van de opleiding. Veel dank naar mijn opleider, hij heeft er altijd in geloofd! De medewerkers op de Hoge Roest. De medewerkers van de Crisisdienst en in het bijzonder het afdelingshoofd zorg, zonder hem was mijn eerste internationale artikel nooit verschenen. De directie van PsyQ van wie ik veel ruimte kreeg. De Raad van Bestuur die met innovatiegeld ervoor hebben gezorgd dat het KCAP een "great place to be is" en "toprefent" gaat worden. Andere medewerkers van de divisie Parnassia Psychiatrie. De opleiders en in het bijzonder net afgezwaaide opleider in Den Haag, Mijn huidige divisie management en directie die me in de gelegenheid stelt om meer praktisch georiënteerd onderzoek te doen. Alle artsen en psychiaters in opleiding die op mijn huidige afdeling het fort versterken. Enkele collega's op de Poortmolen. Mijn mede KCAP psychiaters. Mijn TKZ maatjes! Die ene neuroloog i.o. die maar weer altijd veel geduld heeft. Mijn mede AMT. Het "kernteam" en secretariaat van het KCAP die zoveel raad weten met de laatste loodjes. En als laatste de medewerkers van het KCAP, dank

voor het geduld! En tja ik besef dat ik toch een aantal mensen vergeet! Maar mocht ik je zien ... ik maak het goed